

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София
като разгледа докладваното от Камен Иванов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221000600200 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.327 вр.чл.318 и сл.НПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба,допълнена надлежно от а.Н. от САК,с посочен съдебен адрес в гр. *** ,повереник на частните обвинители С. С. М. и А. Б. М.,против присъда №21/20.10.2021 година на Окръжен съд гр.Благоевград,наказателно отделение,постановена по нохд №575/2021 година по описа на съда.

С атакуваната присъда съдът е признал подсъдимия Й. Д. М.,роден на *** година в гр.***,с постоянен адрес гр.***, ул.,***“ № 30,българин, български гражданин, със средно образование,разведен,неосъждан,ЕГН ***** за ВИНОВЕН в това,че на 30.10.2019 година около 22,20 часа на ПП-1 Е-79 в километър 383+500,като правоспособен водач, управлявайки в посока от гр.Симитли към гр.Кресна товарен автомобил влекач марка и модел „ДАФ 95 ХФ 430“,рег.№ *** с прикачено полуремарке марка и модел „Ванхол 3Б0021“,рег.№ *** е нарушил чл.21 ал.2 вр.ал.1 от Закон за движението по пътищата,като е превишил скоростта на движение сигнализирана с пътен знак „В26“ ,поставен в района на километър 382+500,въвеждащ забрана на пътните превозни средства да се движат със скорост по-висока от 60 км/час,в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на М. А. Б.,ЕГН ***** поради което на основание чл.343 ал.1,б.,„в”,пр.1 вр.чл.342 ал. 1,пр. 3 НК и чл.373 ал.2 НПК вр.чл.372 ал.4 НПК и чл.58а,ал.1 НК вр.чл.54 ал.1 НК му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години , като го е признал за невинен и го е оправдал за извършено нарушение по чл.6,т.1, пр.3 ЗДвП,за нарушение по

чл.20 ал.1 ЗДвП,за нарушение по чл.16 ал.1,т.1 ЗДвП и за нарушение на чл.63 ал.2,т.1,изр.1 ППЗДвП.

На основание чл.66 ал.1 от НК съдът е отложил за срок от 3 /три/ години,считано от влизане на присъдата в сила,изпълнението на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимия Й. Д. М..

На основание чл.343г вр.чл.343 НК вр.чл.37 ал.1,т.7 вр.чл.58а,ал.5 НК съдът е лишил подсъдимия Й. Д. М. от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

С присъдата съдът е осъдил подсъдимия Й. Д. М.,ЕГН ***** да заплати в полза на ОДМВР гр.Благоевград сумата 881,84 /осемстотин осемдесет и един лева и 84 стотинки/ лева,направени разходи в досъдебното производство,като и сумата 5 /пет/ лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

С въззивна жалба,допълнена надлежно и подадена от адв. Н. ,частните обвинители С.М. и А.М. са атакували присъдата в частта,в която съдът е приложил нормата на чл.66 НК по отношение определеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от ДВЕ години на подсъдимия М..Твърди се,че в тази част постановеният съдебен акт е незаконосъобразен.

Твърди се,че независимо от реда,по който се е развило наказателното производство пред първия съд и стореното самопризнание от страна на подсъдимото лице,то първият съд неправилно е оценил налични по делото отегчаващи вината отговорност за подсъдимия М., като ги е подценил в относителната им тежест.

Сочи се,че подсъдимият М.,като професионален водач на МПС ясно е съзнавал отговорностите си,а поведението му изцяло е поставено в основата на причините,довели до ПТП.

Оспорени са изводите на първия съд,свързани с възрастта на подсъдимия М.,целите на специалната и генералната превенция на наказанието и интензитетът на наказателната принуда ,дали основание на съда да приеме,че целите на наказание могат да се реализират в пълнота чрез прилагане нормата на чл.66 НК,без да се изолира подсъдимият в пенитенциарно заведение.

Твърди се,че първият съд не е отчетл условията на време,място и обстановка на извършване на престъпното деяние,скоростта на движение на управляваното от подсъдимия М. МПС и младата възраст на пострадалия М. Б..

На основа сторените оплаквания се претендира изменение на атакувания съдебен акт в частта,в която се прилага нормата на чл.66 НК по отношение определеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от ДВЕ години,отмяна приложението на чл.66 НК и определяне режим на изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“.

Пред настоящият съд повереникът на частните обвинители С. С. М. и А. Б. М.,адв.Н. поддържа сторените оплаквания във въззивната жалба.Поддържа,че незаконосъобразно е приложена нормата на чл.66 ал.1 НК по отношение на определеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимия М..Намира,че самото наказание „лишаване от свобода“ по размер е

определено правилно и законосъобразно, но необосновано съдът е дал превес на специалната превенция на наказанието.

Акцентираща отново пред съда изложените съображения и искания във въззивната жалба.

Пред въззивния съд представител на Апелативна прокуратура гр.София намира постановената присъда за законосъобразна. Сочи, че наказанието „лишаване от свобода“ по размер е определено правилно, а прилагане института на т.н. „условно осъждане“ е в съответствие с процесуално-правните и материално правните предпоставки на Закона. Алтернативно сочи, че следва да се обмисли възможността срокът по чл.66 НК да бъде завишен. Поддържа, че първият съд е определил законосъобразно наказание на подсъдимото лице, като го е лишил от право да управлява моторно превозно средство за срок от ТРИ години.

Защитникът на подсъдимия Й.М., адв.Н.Ш. намира подадената въззивна жалба за неоснователна, оспорвайки обосноваването и. Сочи, че подадената въззивна жалба, сторените искания и изложените съображения не държат сметка на събрания доказателствен обем, на трайната съдебна практика и на процесуалния ред, по който е протекло съдебното производство пред първия съд. Намира, че наложените наказания на подс.М., включително приложението на чл.66 ал.1 НК за наказанието „лишаване от свобода“, са законосъобразни, съобразени са с отчетени от първия съд смекчаващи и отегчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства и реализират целите на наказание така, както са разписани от Законодателя. Намира, че така в пълна степен ще се реализират целите и изискванията на специалната и генералната превенции на наказанието.

Иска потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

Подсъдимият М. е поддържал становището на защитата си, изразява съжаление за случилото се, а по реда на чл.333 ал.2 НПК е поискал да се потвърди постановения съдебен акт.

Съдът, като взе предвид направените оплаквания и искания във въззивната жалба, изложеното от страните пред въззивния съд, като провери изцяло атакувания пред него съдебен акт при усл.на чл.313 и чл.314 НПК, приема за установено следното:

В хода на проведено съкратено съдебно следствие от първия съд по реда на гл. XXVII от НПК, чл.371, т.2 НПК, фактичката обстановка е изяснена в нейната пълнота, а стореното признание от страна на подсъдимия Й.М. по фактите описани в обвинителния акт, се подкрепя от събраните доказателства в досъдебното производство. Законосъобразно първият съд се е произнесъл с нарочно определение по реда на чл.372, ал.4 НПК, л.44, гърба от делото, като законосъобразно е отчетел, че е налице цялостно самопризнание по фактите потвърдено от достатъчно доказателства /Р№1 от 21.01.2008 г. по н.д. №688-2007 година на I-во н.о./. Не е правена нова преценка на доказателствените източници по отношение на съдържание и процесуални изисквания за валидност, за които предварително, с оглед даденото съгласие от подсъдимия М. е прието, че са безспорни и не се нуждаят от събиране и проверка по общия ред за провеждане на съдебно следствие-Р№72/07.03.2008 година по

н.д.№755-2007 година на II н.о.Доколкото,обаче приетите за установени факти са поставени в основата на изведените решаващи изводи на I-инст.съд за вина на подсъдимия М.,правна квалификация на деянието и наказателната отговорност,то те следва да се подчертаят отново.

Следва да се посочи,че в хода на проведено от първия съд съдебно следствие са приобщени събрани в хода на досъдебното производство писмени доказателства и писмени доказателствени средства,л.44,гърба от делото.

В мотивите си съставът на първия съд е описал последователно фактите,релевантни за установяване предмета на доказване по делото по см. на чл.102 НПК.

Подсъдимият Й. Д. М. е роден на *** година в гр.***,с установен постоянен адрес в гр.***, ул.,***“ № 30,българин, български гражданин е,със средно образование,разведен,не е осъждан,ЕГН *****.

Подсъдимият М. е правоспособен водач на моторно превозно средство,считано от 1972 година,като притежава правоспособност категории С,СЕ,АМ,В,ТКТ и ВЕ.Категория за правоспособност С и Е са придобити през 1972 година,съответно-1976 година.Установява се,че е наказван за извършено от него административно нарушение по ЗДвП през 2018 година,като с наказателно постановление,за констатирано нарушение на чл.25 ал.1 ЗДвП и чл.123 ал.1,т.3 ЗДвП е наказан с лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца/вж.приложена по делото справка за нарушител,л.202-л.203 ДП/.

Към 30.10.2019 година подсъдимият М. работел като *** в „ЛЮДАНИ“ ЕООД, гр. София.Бил му поверен за управление автомобил-влекач,марка и модел „ДАФ ФТ 95 ХФ 430“ с регистрационен № ***,собственост на дружеството.Същият ден,около обяд,подсъдимият М. потеглил от гр.Разград в посока към гр.Килкис,Република Гърция с товарния автомобил-влекач,описан по-горе,като към него било прикачено полуремарке марка и модел „Ванхол 3Б0021“,регистрационен №***,собственост на „СТАРТОС ТРАНСПОРТ КО“ ООД ,гр. София.Товарната композиция била натоварена с 24 тона глюкозо-фруктозен сироп.Около 22.20 часа,в тъмната част на денонощието и при сухо време,подсъдимият М. управлявал товарния автомобил ,движейки се по ПП I - Е79 в Креснското дефиле,в района на километър 383+500 с посока на движение гр.Благоевград-гр.Кресна.В описания пътен участък пътното платно е с асфалтово покритие,двупосочно,с две пътни ленти за движение,разделени с единична непрекъсната осева линия.подсъдимият управлявал товарния автомобил с ремарке със скорост 85 км/час.Към този момент в дясната страна,считано по посоката на движение на товарния автомобил,бил поставен пътен знак В26-„Забранено е движение със скорост по-висока от означената“, въвеждащ забрана пътните превозни средства да се движат със скорост по-висока от 60 км/час.

По същото време в лентата за насрещно движение,в обратна посока на посоката на движение на товарния автомобил,със скорост 65 км/час се движел товарен автомобил-влекач марка и модел „Волво ФХ“,регистрационен № РК8110ВС с прикачено полуремарке,марка и модел „Кьогел СН24“,регистрационен №РК0817ЕН,управляван от М. А. Б.. Към този момент М. Б. работел като *** в „ТРАНС-КОРЕКТ“ ЕООД,гр. Перник.

Зад управлявания от М. Б. товарен автомобил се движел лек автомобил марка „Опел“, модел „Зефира“, управляван от И. С. А.. До А., на предна дясна седалка се намирал Н. Б. Н..

Движейки се в описания пътен участък, навлизайки в кривата на десен завой със скорост 85 км/час, макар и при суха пътна настилка, вследствие центробежна сила от движението в завоя с посочената скорост, превишаваща силата на сцепление с пътя на товарния автомобил, превозното средство, управлявано от подсъдимия Й. М. губи странична си устойчивост, отклонява посоката си на движение наляво и навлиза в лентата за насрещно движение, като удря чело насрещно движещия се товарен автомобил „Волво ФХ“, управляван от М. Б..

Вследствие удара и двата товарни автомобили, и полуремаркета са напълно деформирани.

В резултат на т.н. „инициален удар“ М. Б. изпада от кабината на управлявания от него автомобил, като тялото му се установява в покой върху банкет, отделящ пътното платно от обходен път. След инициалния удар предната част на товарния автомобил „ДАФ“ се ситиуира перпендикулярно на пътното платно, с насоченост към река „Струма“, а прикаченото полуремарке се обръща върху пътното платно на лявата си страна с предна част, ориентирана в посока гр. Сандански.

Управлявания от М. Б. товарен автомобил „Волво“, с прикачено полуремарке се установяват в покой на пътното платно, насочени с предните си части в посока гр. Благоевград.

Възприемайки удара на товарните автомобили, св. И. А. предприел аварийно спиране на управлявания от него лек автомобил в намираща се вдясно отбивка. Подал сигнал на телефон 112 за автопроизшествието. Пристигналият на място екип на ЦСМП гр. Благоевград транспортирал трупа на М. Б. Към болнично заведение в гр. Благоевград за оказване на медицинска помощ бил транспортиран и подсъдимия Й. М..

Пристигналият на място разследващ екип извършил оглед на местопроизшествие, л. 7-л. 8 от ДП, ведно с изготвен фотоалбум, като бил избран ориентир и посока на огледа, считано от гр. Сандански в посока гр. Благоевград. С оглед избрания ориентир /ръб на скална стена, находящ се вляво от пътното платно в посока към гр. Благоевград/ били фиксирани местоположението на двете МПС, участвали в пътното произшествие и характеристиките на конкретния пътен участък на ПТП, отразени били наличната хоризонтална маркировка, местоположението на трупа на пострадалия М. Б. и установените по пътното платно части от превозните средства, участвали в пътнотранспортното произшествие.

Съгласно изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза №55/2019 година на труп, л. 58-л. 73 от ДП, свързана с оглед и аутопсия на трупа на М. А. Б., се установява автомобилна травма, вътре в автомобила с последващо изпадане от на мястото на водача Б., като се пояснява, че се касае за политравма /черепно и гръбначномозъчна, гръдна и коремна/ с множествени открити и закрити счупвания на плоски

и дълги кости до частична ампутация на левия долен крайник от нивото на таза и седалището му изразяващи се в:

- рани и множество охлузвания предимно по изпъкналите части на лицето и по главата,
- кръвонасядане и разкъсване на меки черепни покривки,
- многофрагментно счупване на черепния покрив и черепната основа повече към тилната част и в дясно с надлежащо разкъсване на твърда мозъчна обвивка,
- кръвоизливи на мека мозъчна обвивка и в мозъка с размачкване и контузия в задни части на главния мозък и почти изцяло на малкия мозък и мозъчния ствол,
- счупване на трети шиен, първи, втори и девети гръдни прешлени с изразени размествания и нарушаване на конфигурацията на гръбначния стълб,
- прекъсвания на гръбначния мозък разкъсване на аортата и долна куха вена пред счупването на девето ребро,
- счупвания на ключици и ребра в съседство,
- обширни охлузвания в областта на гръдния кош и корема двустранно, по-изразени в ляво,
- многофрагментни счупвания на гръдната кост и ребра двустранно с разкъсвания на плеврални листове, белите дробове и сърцето, разкъсване на двата диафрагмални купела с наличие на по около 100 мл. кръв в гръдни и коремна кухини,
- разкъсвания на далака и черния дроб, контузия на бъбреците с разкъсване на левия бъбрек, пролабс и контузия на чревни бримки в долната част на коремната кухина при таза отпред и в ляво, разкъсване на пикочния мехур,
- многофрагментни счупвания на таза с раздробяване и липса на части от него отпред и ляво, където се установява обширно разкъсване с липса и размачкване на тъкани и счупване на кости от горната част на таза до долни части на бедрата и частична пълна ампутация на левия долен крайник на нивото на таза и седалището с размачкване на меките тъкани,
- множествени охлузвания, рани и кръвонасядания по долните крайници,
- множествени открити и закрити счупвания на костите от левия горен крайник с рани и обширни охлузвания по него, охлузвания и по десния горен крайник,
- леко изразени левостранна хипертрофия на миокарда и стеатоза на черния дроб,
- изразена анемия на вътрешните органи.

Експертът д-р З. е категоричен в заключението си, че смъртта на М. Б. „...се дължи на остра кръвозагуба с недостатъчност на мозъчни функции, от установената тежка, несъвместима с живота, множествена /поли-травма/ черепно и гръбначно-мозъчна, гръдна и коремна травма, с открити счупвания на кости до размачкване, частична ампутация на долни крайници на и над нивото на таза“. Категоричен е в извода си, че смъртта на Б. е настъпила много бързо, почти моментално и е била неизбежна, поради тежки, несъвместими с живота травматични увреждания.

Констатираните и описани от експерта травматични увреждания на пострадалия Б. са получени приживе, непосредствено преди настъпването на смъртта. Дължат се на „...удари на тялото с и върху твърди тъпи и ръбести предмети, каквито са части от автомобилната кабина, някои от които разместени, и елементи на земната повърхност“, л.15 от експертното заключение.

С оглед морфологията на травматичните увреждания, изследвайки генезиса им, експертът е посочил, че добре отговарят да са получени по начин, посочен в предварителните сведения при ПТП в автомобил, на мястото на водача, с данни за изпадане от автомобила. Сочил се, че нараняванията по главата, тялото и крайниците в ляво могат да се получат и при изпадане от автомобилната кабина и удари върху предмети от заобикалящия терен. Като изрично е подчертал в мотивите си и първия съд „При падане от движещо се превозно средство, какъвто е и конкретния случай обикновено се наблюдават травматични увреждания, подобни на падане от високо, при което се получават удари на части от тялото в земната повърхност и сътресение на тялото“. В експертните си изводи д-р З. е подчертал, че при падане върху главата, останалата част от тялото е оказала натиск, довел до установеното и описано счупване на прешлени, шията и гръдния кош, като ударът е бил предимно отпред и в ляво, а нараняванията по гърдите и ръцете отговарят да са получени от твърд тъп предмет, какъвто е волана на управлението от М.Б. автомобил. Експертът е категоричен, че при аутопсията на Б. „...не са установени болестни увреждания и изменения, които да имат отношение към причината за смъртта...“ и не са установени травматични увреждания, които да не могат да се обяснят с механизма на ПТП /челен удар в автомобил с изпадане на тялото на Б. от него/. Извършено е медицинско изследване на подсъдимия М., л.48-л.53 ДП, като се констатира увреждане на гръдната кост, причинило му трайно затруднение на движенията на снагата за период около два месеца, както и черепно-мозъчната травма и мозъчно сътресение без пълна загуба на съзнанието, което е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

В експертно изследвана кръвна проба, взета от Й.М. не се установява наличие на етилов алкохол /протокол за химическа експертиза № 436/06.11.2019 година/.

В изследвана кръвна проба, взета от трупа на М. Б. е доказано наличие на етилов алкохол в количество 0.09 промила. Експертът, в химическа експертиза № 466/09.12.2019 година сочи, че този резултат може да се дължи на обмяна на веществата в организма, а след допълнително изследване на кръвната проба на Б., уточнява, че в близките часове и непосредствено преди смъртта си, пострадалият Б. не е бил алкохолно повлиян. Пояснено е, че установеното наличие на етилов алкохол е в границите на физиологичната норма и е значително под границата за лека степен на алкохолно опиване /0,5 промила/, като може да се обясни с лабораторна грешка или с протичащ разложителен процес.

Съгласно изготвена, от инж. А. К. А. в хода на досъдебното производство, автотехническа експертиза и скица на местопроизшествието, л.34-л.43, скоростта на движение на товарен автомобил „ДАФ ФТ 95 ХФ 430“ в района на местопроизшествието е 85 км/час, като е определена от запис от тахографската му шайба, задача №3, а скоростта на

движение на управлявания от Б. товарен автомобил „Волво ФХ е 65 км/час.Посочено е изрично от експерта,на основа сравняване на критичната скорост за движение в завоя без загуба на странична устойчивост-80 км/час,с определената скорост на движение на товарния автомобил , управляван от Й.М.,че причина за загубата на страничната устойчивост на превозното средство и навлизането в насрещната лента за движение е единствено движението на превозното средство,управлявано от М. със скорост по-висока от критичната на завоя.Експертът е категоричен,че от техническа гледна точка подсъдимият М.,при конкретните пътни условия, е имал техническа възможност да предотврати произшествието,ако е управлявал товарния автомобил със скорост на движение в рамките на разрешената.

Експертът А. е посочил категорично опасната зона за спиране на товарния автомобил „Волво ФХ“ при движение със скорост 65 км/час-81,64 метра,като е изчислено,че пътят,който е изминал от момента на навлизане на автомобила,управляван от подсъдимия М.-„ДАФ ФТ 95 ХФ 430“ в лентата за насрещно движение,до момента на удара е 19,33 метра,вж.задача №5. Експертът е категоричен,че водачът на автомобила „Волво ФХ“-пострадалият М. Б. ,движейки се със скорост 65 км/час непосредствено преди ПТП,от момента,когато автомобила „ДАФ ФТ 95 ХФ 430“,управляван от подсъдимия М. е навлязъл в лентата за насрещно движение,не е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара.Категорично сочи,че „От техническа и професионална гледна точка,причина за настъпването на произшествието са субективните действия на водача на товарния автомобил „ДАФ“.....“,задача №5,л.8-ми от експертното заключение.

Цялостната фактическа обстановка и стореното признание по фактите от страна на подсъдимия Й.М. се установяват чрез гласни доказателствени средства,приобщени надлежно,непротиворечиви по своя характер,от писмените доказателства и писмените доказателствени средства по делото,приобщени по реда на чл.283 НПК,от изпълнените и оценени от първия съд експертни заключения по реда на чл.144 и сл.НПК.Както правилно е посочил първият съд в мотивите си,„Фактът на извършване на деянието,авторството му, механизъмът на осъществяването и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при което е било извършено,се установяват по безспорен начин не само поради съгласието на подсъдимия с фактите,изложени в обвинителния акт,а поради това,че достоверността на това съгласие,под формата на признание,се подкрепя от доказателствените материали,събрани на досъдебното производство“.

Първият съд изрично е посочил,че тази преценка е сторена на основата на признание на подсъдимия М.,включващо „.....вярност на конкретния факт за движение на управлявано от него моторно превозно средство с конкретната скорост от 85 км/час,непосредствено преди настъпването на удара....“,като е подкрепено от изследвани по делото данни от тахографска шайба на управлявания от подсъдимия товарен автомобил.В изводите си първият съд се е позовал на изготвената по делото АТЕ,като способ доказване,за проверка на доказателства и доказателствени средства.Проверяваният съд,при преценка на самопризнанието на подсъдимия М. по фактите,се е основал на възприетото и

заявено от св.Н. и св.А.,че „....камионът с цистерната,движещ се срещу тях, при острия завой се е наклонила към тяхното платно за движение,навлязъл е в него и се е ударил челно в кабината на влекача пред автомобила, в който те са пътували“.Съдът е проверил самопризнанието по фактите на подс.М., и касателно фактите,свързани с ограничението на скоростта на движение в описания пътен участък.Преповтаряне не се налага,като първият съд е бил подробен в мотивите си ,стр.7-ма ,втори абзац.Преценявайки процесуалната легитимност на възприетата съдебна процедура по гл.27 НПК първият съд,постановявайки определение,с което е приел стореното самопризнание на подсъдимия М. по фактите,се е съобразил с приложен по делото протокол за оглед на местопроизшествие и изготвен и приложен към него фотоалбум.Съобразил е данните от изготвената СМЕ за пострадалия Б. и изложените в обвинителния акт обстоятелства, касателно за нараняванията,получени от Б.,и причинната връзка между тях и смъртта му.

На сетне законосъобразно е прието,че действайки по описания по-горе начин от обективна и субективна страна подсъдимият Й.М. е осъществил признаците на престъпление ,описани в чл.343 ал.1,б.“в“ вр.чл.342 ал.1,пр.3 НК.

Авторството на деянието е доказано безспорно.

В тази насока първият съд е бил обстоятелствен.И въззивният съд,както това е сторил първият съд,приема,че от обективна страна деянието е осъществено чрез действие,като в общ план подсъдимият М. не е имал поведение,каквото Закона го е задължавал да има.Споделят се изводите на първия съд,относно условията на време,място и обстановка на извършване на престъпното деяние.Подсъдимият М. е нарушил чл.21 ал.2 вр.ал.1 ЗДвП,защото е управлявал пътно превозно средство със скорост от 85 км/час,която е над разрешената максимална скорост на движение в конкретния пътен участък,сигнализирана с пътен знак В 26 „Забранено е движение със скорост по-висока от означената“,регламентиран в чл.47 ППЗДвП и сочещ забрана за движение със скорост по-висока от 60 км/час.Действията на подсъдимия М.,свързани с това да управлява МПС със скорост над законово разрешената,т.е.превишаването на разрешената от Закона скорост,е в пряка причинно-следствена връзка със загубата на устойчивост на товарния автомобил при преодоляване на завоя.Видно е,че избраната скорост за движение от подсъдимия Й.М. е по-висока от критичната скорост за дадената крива на завоя,като е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и настъпилия тежък вредоносен резултат-смъртта на М. Б..Изяснени категорично са действията на подс.М.,довели до т.н. “инициален удар“,при който управляваният от М. товарен автомобил удря челно насрещно движещото се превозно средство,управлявано от М. Б.,при който развил се причинно-следствен процес са причинени травматични увреждания на Б.,довели до смъртта му. Безспорно е доказано,че ако подсъдимият М. бе управлявал товарния автомобил с максимално разрешената скорост за този пътен участък-60 км/час,то т.н.“инициален удар“ не би настъпил.Между страните няма спор за причинно-следствената връзка между конкретното нарушение на правилата за движение,допуснато от подсъдимия Й.М., настъпилото пътнотранспортно произшествие и причинения от него вредоносен резултат-смъртта на Б..

При условията на чл.304 НПК съдът е признал подсъдимият М. за невинен и го е оправдал по обвинението за извършено нарушение по чл.6, т.1, пр.3 ЗДвП, за нарушение по чл.20 ал.1 ЗДвП, за нарушение по чл.16 ал.1, т.1 ЗДвП и за нарушение на чл.63 ал.2, т.1, изр.1 ППЗДвП. Следва да се подчертае, че е приложил правилно Закона, доколкото е безспорно, че подсъдимият не е извършил тези нарушения, вменени му от държавното обвинение. Правилно в мотивите си първият съд е посочил «...не се касае за съвкупност от нарушения на правила за движение по пътищата, както е твърдяло държавното обвинение. Описаните последици не са настъпили в резултат и на друго самостоятелно допуснато от водача нарушение на чл.20 ал.1 и на чл.16 ал.1, т.1 ЗДвП....». Движението на управлявания от подсъдимия М. товарен автомобил, свързано с навлизането в насрещната лента за движение не се дължи на недопустимо бездействие на М. поради причини, довели до нарушени реакции при управление, както разписва чл.20 ал.1 ЗДвП, а отклоняване посоката на движение и навлизането в лентата за насрещно движение е „.....крайната последица от превишаването на скоростта“. Правилно в правните си изводи първият съд е подчертал, че не е налице самостоятелно нарушение на чл.6, т.1, пр.3 ЗДвП и такова по чл.63 ал.2, т.1 от Правилника за приложение на ЗДвП, доколкото първата разпоредба е обща, отнесена към нормата на чл.21 ал.2 ЗДвП, а втората е относима към чл.16 ал.1, т.1 от ЗДвП. На основа на горното въззивният съд се съгласява с обобщаващия извод на проверяваната съдебна инстанция, че „...освен инкриминираното на подсъдимия нарушение по чл. 21 ал.2 от ЗДвП, останалите нямат отношение към съставомерността на извършеното от него и те не запълват бланкетната диспозиция на чл. 343 от НК“.

В обобщение настоящият съд намира, че възприетото от първостепенния в насока изясняване на делото от обективна страна следва да се сподели изцяло-както досежно условия на време, място и обстановка на извършване на деянието, така и относно т.н. ”модус операнди” в поведението на подсъдимия и характеристиките на това престъпление.

По изложените по-горе факти и правни изводи и страните не спорят.

Първият съд законосъобразно е намерил, че действайки по описания по-горе начин от субективна страна подсъдимият Й.М. е извършил престъплението, в което е обвинен и за което е признат за виновен при несъзнавана непредпазливост. С този правен извод настоящият съд се съгласява. Намира, че точната оценка на поведението на подсъдимия сочи, че от субективна страна е извършил престъплението при несъзнавана непредпазливост/небрежност/по см. на чл.11 ал.3, пр.1 НК, характеризираща се с два момента – отрицателен и положителен. Подсъдимият М. не е предвиждал възможността да настъпят общественно-опасните и вредни последици. Налице е положителният момент при несъзнаваната непредпазливост /небрежност/-деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на тези вредни последици. Формата на вина е извлечена от действията и цялостното поведение на подсъдимия М., описано по-горе от съда, като е оценено поведението му предхождащо, съпътстващо и последващо изпълнителното деяние.

Безспорно съдебното производство пред първата инстанция се е развило по реда на гл. XXVII НПК, във вр. чл.372 ал.1 вр. чл.371 т.2 вр. чл.373 ал.3 НПК, като на л.44, посл.абзац от

с.3 пред първия съд подсъдимия е посочил готовност да признае изцяло фактите,изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и ясно е заявил съгласие да не се събират доказателства за тези факти.

Лично подс.Й.М. е заявил”Вярно е всичко това,което пише в обвинителния акт.....Съжалявам за това.То се случи,какво на направим.Искрено съжалявам.....Съгласявам се и да не се събират доказателства за тези факти”.В съдебният протокол е отразено изрично,че на подсъдимия М. са разяснени последиците от това волеизявление,л.44,предпосл.абзац.Всички тези факти и обстоятелства,наред с описаното в обстоятелствената част на обвинителния акт като време,място,обстановка и „модус операнди”на изпълнително деяние,подсъдимият М. безусловно е признал.Поради това се ползва от нормата на чл.373 ал.3 НПК вр.чл.58а НК. Категорично ясна е волята на Законодателя,разписана в нормата на чл.373 ал.3 НПК,като съдът не само няма задължение,но и няма право да възприема други факти при съдебно производство по реда на гл.ХХVII НПК,освен описаните факти в обстоятелствената част на обвинителния акт, признати от подсъдимия.

Настоящият съд намира за безспорно,че атакуваният съдебен акт е обоснован от фактическа гледна точка при правилна оценка на фактите от страна на съда,а при определяне на размера на наказанието съда е бил обоснован.В принципен план следва да се подчертае,че обществената опасност на едно конкретно престъпно деяние е основно,обективно ,определящо и неюридическо негово качество,което го характеризира от гледна точка на неговото отрицателно въздействие върху съществуващи и защитени от Закона обществени отношения.За изясняване на обществената опасност на едно деяние винаги следва да се оцени конкретно характера ,начина и степента на увреда на обекта на защита,специфичните качества на дееца,субективните му особености,условията на време,място и обстановка на реализиране на едно престъпно поведение. Обществената опасност е определящото качество на престъпното деяние по отношение останалите негови свойства,посочени в чл.9,ал.1 НК,като тя е основание за проявата на останалите свойства-противоправност и наказуемост.

Като е признал подсъдимия Й.М. за виновен по повдигнатото му обвинение ,първия съд му е наложил законосъобразно наказание.

Въззивният съд,при условията на чл.339 ал.2 НПК,не се съгласява с обосноваността на конкретните възраженията,свързани с твърдение за незаконосъобразно приложение на чл.66 НК ,описани във въззивната жалба на частните обвинители и поддържани пред въззивната съдебна инстанция.Това е и основния правен спор пред настоящата съдебна инстанция.

Първият съд в мотивите си ясно е очертал спорните въпроси,поставени пред него-от една страна определяне на наказание „лишаване от свобода“ при условията на чл.55 НК,както иска защитата и подсъдимото лице,с приложение нормата на чл.66 НК,а от друга искането на частното обвинение да се определи наказание „лишаване от свобода“без прилагане нормата на чл.66 НК.Изрично в мотивите си,стр.9,2-ри абзац първият съд е посочил,че „....преминава към произнасяне по разногласието на страните по повод

определянето на размера на наказанието на подсъдимия и начина на изтърпяването на лишаването от свобода, тъй като от една страна се настоява от защитника за законова възможност при осъдителна присъда по чл.373 ал.2 от НПК да се приложи чл.55 от НК, на което се противопоставя и частното и държавното обвинение, а и между тях има несъгласие за приложението на чл.66 НК“.

Дефинирайки по този начин спорните по делото моменти в наказателно-правния спор, при обсъждане вида и размера на наказанието, което да наложи на подсъдимия М., стр.9 и сл. от мотивите, първият съд е бил убедителен и е спазил изискването на Закона.

Като смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства правилно са отчетени фактите, свързани с това, че подсъдимият Й.М. е дългогодишен професионален шофьор, без професионалната му биография да го сочи като недисциплиниран участник в пътното движение, а справката за нарушител сочи, че не е наказван за тежки произшествия, без да се подценява наложено му административно наказание за административно нарушение по ЗДвП през 2018 година. Отчетена е възрастта на подсъдимия М., който е бил на 72 години към датата на деянието, положителните характеристични данни за него, изразеното съжаление и разкаяние, факта, че не е осъждан, както и недоброто му здравословно състояние. Всички тези смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства са отчетени правилно, без да са надценени в относителната им тежест, като правилно е обобщено, че не са налице нито многобройни смекчаващи вина и наказателна отговорност обстоятелства, нито някое от тях е изключително по своя характер, поради което нормата на чл.55 ал.1, т.1 НК не е приложима. Това е така, защото най-лекото предвидено в Закона наказание за такова по вид престъпление в конкретния случай не е несъразмерно тежко.

Правилно стореното самопризнание на подс.М. по фактите не е отчетено като смекчаващо вината обстоятелство на самостоятелно основание. Фактът на самопризнанието не следва да се третира като смекчаващо обстоятелство, защото е депозирано в хода на диференцираната процедура, в разновидността ѝ по точка втора на чл.371 НПК, при която законодателят е предвидил като задължителна последица определянето на наказание при привилегировани условия, т.е. обстоятелството, че подсъдимият М. е признал фактите и съдействал за приключване на делото по облекчен ред, също е отчетено от закона. Следва да се допълни, че в т.7 на ТР№1/2009 година ОСНК по т.д №1/2008 година ясно е посочено: „При определяне на наказанието съгласно правилата на чл.373 ал.2 НПК признанието по чл.371, т.2 НПК не следва да се третира като допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство, освен ако съставлява елемент от цялостно, обективно проявено при досъдебното разследване процесуално поведение, спомогнало за своевременното разкриване на престъплението и неговия извършител“. В конкретния случай анализа на процесуалното поведение на подсъдимия М. не разкрива втората предпоставка-това самопризнание да е спомогнало обективно за своевременното разкриване на престъплението и извършителя. При този анализ на смекчаващите и отегчаващите вината и наказателната отговорност обстоятелства, правилно и първият съд не е намерил нито „многобройност“ на смекчаващите такива, нито „изключителност“ на някое от посочените смекчаващи вина и

наказателна отговорност обстоятелства.Законосъобразно не е приложил нормата на чл.55 НК,а е определил наказанието по реда на чл.58а ал.1 НК.

По същество,като отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства са отчетени предишното наказание на М.,за нарушение по ЗДвП само месеци,преди отново да наруши Закона,както и тежестта на самото конкретно нарушение на правилата за движение по пътищата. Вярно е,че конкретното нарушение по чл.21 ЗДвП се цени на основата на чл.56 НК и е включено в състава на самото престъпление.Безспорно е обаче,че допуснатото превишаване на скоростта в конкретните стойности е много тежко нарушение на правилата за движение, още повече подсъдимият не е съобразил характеристиките на пътя и превозвания товар,и макар такова конкретно административно нарушение да не му е вменено,то следва да се отчете доколкото също е допринесло за това М., на основата на избраната скорост, да не може да преодолее кривата на завоя.

За деянието,за което на подсъдимия М. е повдигнато обвинение и за което е признат за виновен,закона предвижда наказание "лишаване от свобода" от ДВЕ години до ШЕСТ години.Съдебното производство пред първият съд е проведено при условията на съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл.371,т.2 НПК,като съгласно разпоредбата на чл.373,ал.2 НПК наказанието се определя при условията на чл.58а НК.

В принципен план следва да се подчертае,че въпросната разпоредба предвижда /по отношение на настоящия случай/ две възможни хипотези за определяне на наказанието:по ал.1 съдът е длъжен да определи наказанието в размерите,предвидени в съответната норма,след което да намали определения размер с 1/3.В хипотезата на ал.4 пък, съдът,ако прецени ,че са налице многобройни и/или изключителни по своя характер смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства,следва да приложи разпоредбата на чл.55 НК,ако същата е по-благоприятна за дееца.Посочи се аргументирано по-горе,както е приел и първия съд,че не са налице условията на чл.58а ал.4 НК вр.чл.55 ал.1,т.1 НК.

Първият съд е определил наказание 3/три/ години „лишаване от свобода“,което е под средния предвиден размер на наказание за такова по вид престъпление,след което е приложил нормата на чл.58а ал.1 НК и го е намалил с 1/3,определяйки наказание „лишаване от свобода“ от 2 години.Следва веднага да се посочи,че законосъобразно наказанието „лишаване от свобода“ е определено под средния размер,при значителен превес на смекчаващите вината и наказателната отговорност обстоятелства,доколкото при изложено по-горе принципно разбиране,първият съд е приел да са налице смекчаващите наказателната отговорност обстоятелства,очертани по-горе ,съпоставил ги е с отчетените отегчаващи такива и е определил наказание „лишаване от свобода“ за срок от ТРИ години,над предвидения минимален размер.При определяне впоследствие на наказание по реда на чл.343г НК,свързано с лишаване от право подсъдимия да управлява МПС за срок от ТРИ години,съдът е съобразил нормата на чл.49 ал.1 НК.

Частните обвинители не са оспорили с въззивната жалба определеното по размер наказание „лишаване от свобода“.Не оспорват размера му и във производството пред въззивния съд.

Оплакванията във въззивната жалба на частните обвинители, че наложеното наказание „лишаване от свобода“ следва да се изтърпи в условията на пенитенциарно заведение и незаконосъобразно е отложено от изпълнение за срок от ТРИ години по реда на чл.66 НК, не отчита всички релевантни за приложението на института на т.н. „условно осъждане“ факти и обстоятелства, очертани от първия съд. Не може да се сподели като основателно.

Подсъдимият М. е деец с ниска степен на обществена опасност, който извод е основан на отчетени по-горе смекчаващи вина и наказателна отговорност обстоятелства. Не е осъждан и спрямо него досега не е прилагана наказателна репресия за извършено от него престъпление. Правилно са отчетени възрастта и здравословното състояние на дееца. Доводите, свързани със специалната превенция на наказанието, изложени от първия съд следва да се споделят, защото се отчита правилно липсата на необходимост подсъдимия да бъде изолиран от обществото. Съжалението, изразено от подсъдимия и разкаянието му са неделима част от осъзнатата вина.

Неоснователно е оплакването, че първият съд неправилно е оценил налични по делото отегчаващи вината отговорност за подсъдимия М., като ги е подценил в относителната им тежест, не се е съобразил с тежестта на нарушението и с младата възраст на пострадалия Б.. Безспорно е налице житейска трагедия за родителите и близките на пострадалия Б., но тежкия вредоносен резултат е елемент от състава на престъпление и за него е приложима нормата на чл.56 НК. Всички останали наведени доводи от повереника на частните обвинители са свързани пряко с определяне на наказанието по размер и на тях е даден аргументиран отговор от първия съд.

Въззивният съд намира, както е сторил и първия съд, че с такава по вид и обем наказателна репресия – наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2/две/години, с приложение нормата на чл.66 НК за срок от три години ще се въздейства в най-пълна степен върху подсъдимия М. за постигане целите на наказанието и за поправително-възпитателното въздействие на наказанието. С такава наказателна репресия ще се постигне респект и върху останалите членове на обществото да не вършат престъпление. Доводите и мотивите на първия съд, касателно приложението на нормата на чл.66 НК по отношение определеното наказание „лишаване от свобода“ са изцяло споделени от въззивната инстанция. Продължителността на изпитателния срок също е съобразена с посочените вече смекчаващи отговорността обстоятелства и най-вече личността на подсъдимия М., поради което не се налага увеличаването на изпитателния срок и алтернативното искане на прокурора пред настоящия съд в тази насока не може да бъде споделено.

Съдът намира, че законосъобразно е определено и наложено наказание на подсъдимия М. по реда на чл.343г НК – забрана да управлява МПС за срок от 3/три/ години. Към настоящият момент такова по размер наказание ще реализира в пълнота целите си, ще въздейства върху подсъдимия в насока осъзнаване отговорността, която се носи при упражняването на правно-регламентираната дейност, каквато безспорно е управлението на МПС.

Първият съд обосновава и в съответствие със Закона се е произнесъл по сторените по

делото разноси и е решил надлежно въпросите, свързани с веществените доказателства по делото.

При извършената цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт извън направените възражения от страните, настоящият съд не намери основания за изменение на атакувания съдебен акт.

Водим от горното, на основание чл.334 т.6 вр.чл.338 НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като законосъобразна присъда №21/20.10.2021 година на Окръжен съд гр.Благоевград, наказателно отделение, постановена по нохд №575/2021 година по описа на съда.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред ВКС на РБ в 15 дн.срок от съобщението, че е изготвено по реда и начина, указани в чл.350 ал.2 и сл.от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____